

Allah neden diğer kutsal kitapları korumadı da sadece Kuran'ı korudu?

www.ateistlerecevap.org/2017/07/allah-neden-diger-kutsal-kitaplar.html

ateistlerecevap

Temmuz 29, 2017

Değerli kardeşimiz,

1. İnsanoğlunun yaratılması, Allah'a kulluk etmeleri içindir. Bu kulluğun nasıl yapılacağını göstermek için de birer rehber olarak elçiler ve kitaplar gönderilmiştir.

Kitapların, peygamberlerin gönderilmesi, insanların âdil bir imtihan geçirmelerinin olmazsa olmaz şartıdır.

Gerçeği anlamak için insanlara akıl, şuur verildiği gibi, imtihanın âdil ve eşit şartlarda geçmesi için de onların her birisine özgür irade verilmiştir. Özgür iradesini kullanamayan, akli olmayan çocuk, deli ve icbar altında olanlar bu imtihandan muaftır.

Bu tablo karşısında yer alan insanlar, bu gelen peygamberlere ve kitaplara iman edenler ve etmeyenler olarak iki gruba ayrılır.

“Dinde zorlama yoktur...”(Bakara, 2/256)

mealindeki ayetten iki şey anlıyoruz: Birincisi; dine girmelerini sağlama adına, insanlara hiçbir surette baskı yapılamaz. İkincisi; dine girmemelerini engelleme adına hiçbir surette baskı yapılamaz. Bu prensibi bize öğreten Allah, kendisi de aynı prensibe uygun hareket ediyor.

Buna göre Allah, peygamberlere iman edenleri engellemediği gibi, iman etmeyenleri, hatta onları öldürenleri de engellemiyor. Kitaplara iman edip sahip çıkanları engellemediği gibi, onları tahrif edenleri de engellemiyor.

Eğer Allah, bütün katillerin, canilerin, hırsızların, dinsizlerin, tahrifçilerin ellerinden tutup onları yaptıklarından alıkoysa, bu takdirde dünyada kötülük namına bir şey kalmaz ve tabii

ki, bu durumda imtihandan da söz edilemez.

2. Daha önceki peygamberler, belli kavimlere ve belli bir süre için gönderilmişlerdir. Onların kitapları da sadece o kavimler ve belli bir süre için geçerlidir. Onun için Allah onları koruma altına almamıştır. Çünkü o peygamberin gönderildiği süre dolunca veya kitabı tahrife maruz kalınca Allah peşinden başka bir peygamber ve başka bir kitap göndermiştir. Ama bizim Peygamberimiz (asm), bütün zamanlar ve mekanlar için gönderilmiş son peygamberdir. Ondan sonra peygamber gelmeyeceğine göre, eğer Allah O'na (asm) verdiği Kur'an'ı korumasaydı, daha sonraki asırlarda gelen/gelecek insanların doğru yolu bulmaları mümkün olmazdı.

3. Allah'ın yeryüzünde yarattığı şeylerin hepsi bir değildir. Kimini sebeplere bağlar, kimini sebepsiz vasıtasız yaratır. Mesela insanların hepsi anne ve babadan gelirken Hz. Ademi (as) hem anne hem babasız, Hz. İsa (as)'ı babasız, Hz. Hava'yı da hem babasız hem annesiz yaratmıştır. Demek ki umumi kanunların dışında bazen hususi olarak muamele etmektedir.

Ayrıca ateş yakar, ay ikiye yarılmaz, ağaç yürümez, asa yılan olamaz. Sebepler açısından böyledir. Ancak, Hz. İbrahim (as) yanmamış, Ay ikiye ayrılmış, ağaç Peygamberimizin (asm) emriyle yürümüş, Hz. Musa (as)'ın asası da yılan olmuştur. Allah'ın izniyle ve muradıyla bunlarda değişiklik olmuştur.

Yine bazı peygamberler gelmiş, gönderildiği ümmetleri tarafından öldürülmüştür. Ama Hz. Musa (as), Hz. İbrahim (as), Hz. Muhammed (asm) gibi bazı peygamberlerini de muhafaza ederek korumuştur.

İşte aynı durum kitaplar için de geçerli olabilir. Diğer kitapların değiştirilmesine müsaade eden Allah, hususi olarak lütfuyle Kur'an-ı Kerim'in değiştirilmesini engellemiştir. Bu sebepten dolayı Kur'an'ın özel koruması altında olduğunu belirtmiştir. *Hz İbrahim (as)'i ateşten yakmayıp koruyan Allah, Kur'an-ı Kerimi de değişiklikten muhafaza etmiştir.*

Şimdi nefis ve şeytanımız, neden diğer peygamberlerini öldürülmekten korumadı da Hz. İbrahim (as)'i korudu, diyemeyeceği gibi, bu konuda da fikir beyan edemeyecektir inşallah.

4. Kur'an'dan önce gelen ve bugün elde mevcut bulunan İlâhî Kitapların hiçbiri, Allah'ın peygamberlerine indirdiği semavî kitapların orijinali değildir. Bunların zamanla asıl nüshaları kaybolmuş, insanlar tarafından yeniden yazılmışlardır. Bu yüzden de içlerine hurafeler ve bâtil inançlar karışmıştır.

Meselâ Tevrat'ın, Hz. Musa (as)'dan sonra uzun asırlar esir ve sürgün hayatı yaşayan, hattâ bir ara inançlarını bile kaybedip putperestliğe düşen Yahudiler tarafından muhafaza edilemediği; bugün elde olan nüshanın Hz. Musa (as)'dan çok sonra bâzı din adamları tarafından yazıldığı, fakat Tevrat'ın aslı imiş gibi yeniden din kitabı olarak kabul edildiği bilinen tarihî gerçeklerdendir. Böyle uzun ve karışık bir devreden sonra ortaya çıkarılan bir kitabın Hz. Musa (as)'a indirilen Tevrat'ın aynısı olamayacağı açıktır. Bu yüzden ki, içinde peygamberlere yakışmayacak isnad ve iftiralar yer almakta; tevhid dîninini ruhuna aykırı düşen hükümler bulunmaktadır.

Davud (as)'a gelen Zebur da, Tevrat'ın mâruz kaldığı akıbetten kurtulamamıştır.

İncil'e gelince, Hz. İsa (as) kendisine gelen vahiyleri yazdırmamıştı. Çünkü otuz yaşında peygamber olmuş, otuz üç yaşında da peygamberlik vazifesi son bulmuştu. Üç sene gibi kısa bir süre içinde de köyden köye, şehirden şehire dolaşıp, halkı irşâd için uğraşmıştı. Son zamanlarında ise, zaten Yahudilerin kışkırtmasıyla Romalı idareciler tarafından sürekli takip altında idi. Bu durumda İncil'i yazdırmak için ne zaman, ne de imkân bulabilmişti. Nitekim bugün elde mevcut olan İnciller, müelliflerinin adıyla anılmakta ve içinde Hz. İsa (as)'ın havarilerine verdiği vaazlarını, ders ve irşadlarını ihtiva eden bir siyer kitabı görüntüsünü taşımaktadırlar. Üstelik de bunları yazanlar Hz. İsa (as)'ın havarileri olan ilk mü'minler değil, onları görüp Hz. İsa (as)'a gelen İlähî sözleri onlardan dinleyenlerdir.

Eldeki mevcut İncillerde bir takım muhteva ve anlatış farkları görülmektedir. *Aslında bu İnciller, M.S. 325 tarihinde İznik'te toplanan bin kişilik bir ruhanî konsülün kararı ile kabul edilmiştir.* Bu hey'et, yüzlerce İncil'i incelemişler, 318 üyenin ittifakı ile aralarından Hz. İsa (as)'ın ulûhiyet tarafı olduğunu ileri süren bugünkü dört İncil'i kabul edip diğerlerini yakıp imha etmişlerdir.

Görüldüğü gibi, *Hz. İsa (as)'ın -hâşâ- Allah'ın oğlu olduğu prensibi, Hz. İsa (as)'dan yıllar sonra bir meclis kararı ile kabul edilmiştir.* Hattâ bu karara bâzı Hristiyan kiliseleri uymamışlardır. Bu bakımdan bugünkü dört İncil'in, Hz. İsa (as)'a indirilen İncil'in aslına uygun olduğunu söylemek mümkün değildir.

Kur'an'ın Dışındaki İlähî Kitaplar Tahrif Edildiklerine Göre, Bunlara İman Nasıl Olur?

Biz Müslümanlar, Hz. Musa, Hz. Dâvud ve Hz. İsa Aleyhimüsselâm'a Tevrat, Zebur ve İncil adını taşıyan İlähî kitaplar gönderildiğine ve bu kitapların hak ve tevhid dînine aykırı hiçbir hüküm taşımadığına inanırız. Fakat ne var ki, bu kitaplar sonradan muhafaza edilemeyerek asılları kaybolmuştur.

Bugün Yahudi ve Hristiyanların ellerinde bulunan kitapların içinde, peygamberlere indirilmiş olan vahiylerden hiçbir şey yoktur diyemeyiz. Fakat, içine hurafe ve bâtil itikadların karıştığı da bir vakıdır. Bu sebeple, bu kitaplara karşı ihtiyatlı davranırız. İçinde bulunan Kur'an'a uygun hükümlerin, vahiy mahsulü olduğunu kabul ederiz. Kur'an'a zıd düşen hükümlerin ise, sonradan o kitaplara ilâve edildiğine ihtimal veririz. O kitapların Kur'an'a uygunluk veya zıd düşme durumu söz konusu olmayan haberlerinde ise, sükût ederiz. Ne kabul, ne de reddederiz. Çünkü onların vahiy eseri olma ihtimali olduğu kadar, olmama ihtimali de vardır.

Bu hususta Ebû Hüreyre (ra) şöyle demiştir:

«Ehl-i Kitab, Tevrat'ı İbranice (metni) ile okurlar, Arab diliyle de Müslümanlara tefsir ederlerdi. Bu hususta Resûlüllah (asm) ashabına şöyle buyurdu:

“Siz Ehl-i kitabın sözlerini ne tasdik, ne de tekzib ediniz. Ancak deyiniz ki: ‘Biz Allah’a, bize indirilen Kur’an’a; İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yâkub ve torunlarına indirilenlere; Musa’ya ve İsa’ya verilenlere ve (bütün) peygamberlere Rabları katından gönderilen (kitap ve âyetler)’e îman ettik. Onlardan hiçbirini (kimine inanmak, kimini inkâr etmek suretiyle) diğerlerinden ayırt etmeyiz. Biz (Allah’a) teslim olmuş Müslümanlarız.’ ” (Bakara, 2/136).”

Kur'an Tahriften Nasıl Uzak Kalmıştır?

Allah'ın son mukaddes kitabı, bütün insanlığa İlâhi fermanı olan Kur'an, yirmi üç senede âyet âyet, sûre sûre nazil olmuştur. Peygamber Efendimiz (asm) kendisine nazil olan âyet ve sûreleri yanında bulunan sahabelerine okur, sahabeler de onu ezber ederler, bir kısmı da yazardı. Bundan ayrı olarak, Peygamber Efendimizin (asm) vahiy kâtipleri vardı. Bunlar nazil olan âyetleri ve sûreleri özel olarak yazmakla vazifeli idiler. Gelen âyet ve sûrenin nerede yer alacağı, Kur'an'ın neresine gireceği de bizzat Peygamberimize (asm) Cebrail (as) vasıtasıyla bildiriliyor, o da vahiy kâtiplerine tarif ederek, gerekeni yaptırıyordu. Böylece Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an'ın tamamı yazılmış, nereye neyin gireceği belli olmuştur. Ayrıca Cebrail (as) her Ramazanda gelir, o güne kadar nazil olmuş âyet ve sûreleri Peygamberimize (asm) yeni baştan okurdu. Efendimizin (asm) vefatından evvelki son Ramazanda Hz. Cibril (as) yine gelmiş, ancak bu sefer Kur'an'ı Peygamberimiz (asm) ile iki sefer okumuşlardı. Birinci sefer Hz. Cibril (as) okumuş, Peygamberimiz (asm) dinlemiş; ikinci seferde ise Peygamberimiz (asm) okumuş, Hz. Cibril (as) dinlemişti. Böylece Kur'an son şeklini almıştı.

Bununla beraber, Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an, henüz müstakil bir cilt hâlinde bir araya toplanmış da değildi. Sayfalar halinde sahabeler arasında dağınık olarak bulunuyor, hafızalarda ezberlenmiş halde duruyordu. Fakat neyin nereye gireceği gayet kesin ve net şekilde bilinmekteydi.

Nihayet Hz. Ebû Bekir (ra)'in hilâfeti zamanında görülen lüzum üzerine Zeyd bin Sâbit'in başkanlığında vahiy kâtiplerinden ve kuvvetli hafızlardan müteşekkil bir komisyon kuruldu. Kur'an'ın bir cilt hâlinde bir araya toplanma işi, bu komisyona havale edildi. Ashabdan herkes, elinde yazılı bulunan Kur'an sayfalarını getirip bu komisyona teslim ettiler. Hafızların ve vahiy kâtiplerinin elbirliği ile çalışmaları sonunda sayfalar, sûre ve âyetler Peygamberimizin (as) tarif ettiği şekilde yerli yerine kondu. Böylece Kur'an, Mushaf adıyla tek kitab hâline getirilmiş oldu.

Artık Kur'an için unutulma, kaybolma, tahrif ve tebdile uğrama diye bir şey söz konusu olamazdı. Zira aslı, Hz. Peygamber (asm)'e gelen şekliyle eksiksiz ve noksansız şekilde tesbit edilmişti.

Hz. Osman (ra) zamanında görülen lüzum üzerine, bu Mushaf'tan yeni nüshalar çoğaltılıp çeşitli memleketlere gönderildi.

Bugün elde mevcut olan Kur'anlar, işte bu Kur'an'dan çoğaltılmıştır.

Kur'an tesbit edilişindeki sağlamlık itibarıyla, diğer ilâhi Kitaplardan farklı olarak, hiçbir tahrifat ve değişikliğe uğramadan vahiy mahsulü olan şekliyle tesbit edilip ortaya konmuş; 1400 senedir de muhafaza edilerek gelmiştir. Bunda, Kur'an'ın edebî icaz ve i'câzının, yani, ezberleme kolaylığının hiçbir insan sözüne benzememesinin ve söz olarak hiçbir taklidinin yapılamamasının, edebiyatve belagatına erişilememesinin ve zaptında a'zamî titizlik gösterilmesinin büyük rolü olduğu kesindir. Fakat asıl sebep, Kur'an'ı Cenâb-ı Hakk'ın hıfz ve himayesine alması, onu kıyamete kadar lâfızve mânâ bakımından bir mu'cize olarak devam ettirmeyi taahhüd etmesidir. Nitekim Kur'an'da şöyle buyrulur:

“Muhakkak ki bu Kur'an'ı biz indirdik ve onu koruyacak, muhafaza edecek, devam ettirecek de biziz...” (Hicr, 15/9).

Bugün yeryüzündeki bütün Kur' anlar aynıdır; hiçbir farklılık ve değişiklik yoktur. Ayrıca milyonlarca hafızın ezberinde bulunmakta, her an milyonlarca dil ile kırâet edilip okunmaktadır. Bu özellik, Kur'an'dan başka herhangi bir beşeri kitaba nasib olmadığı gibi, semavi kitablardan hiçbirine dahi nasib olmamıştır. Allah'ın son kelâmı, hükmü kıyamete kadar baki ezeli fermanı olan Kur'an'ın, böyle eşsiz bir makam ve ulvi bir şerefe nail olması da, elbette zaruri ve lüzumludur.

(Mehmed Dikmen, İslam İlmihali, Cihan Yayınları, İstanbul, 1991, ss. 94-97.)